

Povídej si se mnou, abych neplakala

Hana Zagorová

Říkej mi dneska, i když brečím,
jsi nejvíc hezká ze všech žen;
oči máš v slzách stále větší,
jak nedozírný modrý sen.
Něha všech polibků ti vchází do dlaní,
kluci jsou beznadějně zamilovaní,
pohádky probuzení napsal Andersen.

Říkej mi dneska, i když pláču,
jsi nejkrásnější flétny tón,
jsi bílý míček slavných hráčů,
který jim vyhrál Wimbledon.

Já nemám komplexy a z intimností strach,
říkej mi třeba, že jsem sexy v bikinách.
Já musím prostě uvěřit,

že na mě čeká nový cit.
Vždyť proto pláču, že si vzpomínám.

Láskou, první a velikou láskou
prošla jsem tichá a vroucí,
nesmělá, hořící, bezmezně věřící.
Krásné bylo to léto, jak z růží.
V místech, kde cesty se úží
šťastná jsem hlídala svítání.

Říkal mi vždycky, láska trvá,
pokud to jiným nepovíš.
Věděla jsem, že nejsem prvá,
byl starší, moudrý, mlčel spíš.
Byl něžný, pozorný a učil mě mít rád.
Možná mě miloval, však odmítal mi psát.
Přicházel tajnou cestičkou

a vždycky s krásnou kyticí.
Vždyť proto pláču, že si vzpomínám.

Láskou, první a velikou láskou
Prošla jsem šťastná a snící,
zakletá do šípků pohádek dní, do polibků.
Krásný zdál se mi svět, prostý falší.
Šeptala jsem, nikdo další,
nikdo mě nemůže dát mi víc.
Jsi hodný, říkáš, nesmíš stonat,
pro mě jsi krásný dívčí sen,
jsi jako tóny něžných sonát,
co napsal smutný Beethoven.
Napsal to z lásky, která léčí, věřil v ní.
Bolestí člověk bývá větší, největší.
Podívej, já už nepláču.

A když si tiše vzpomínám,
už věřím v lásku,
kterou nemám, vlastně mám.